

201111790/1/V4.

Datum uitspraak: 4 mei 2012

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zwolle, van 14 oktober 2011 in zaak nr. 11/19919 in het geding tussen:

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 7 juni 2011 heeft de minister voor Immigratie en Asiel een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 14 oktober 2011, verzonden op dezelfde datum, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister voor Immigratie en Asiel een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister voor Immigratie en Asiel (thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, hierna: de minister) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 10 november 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorganger.

2.2. In de grieven klaagt de minister, samengevat weergegeven, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van de vreemdeling - inhoudend dat hij problemen heeft ondervonden van de zijde van drie mannen als gevolg van zijn weigering met hen samen te werken - ongeloofwaardig is. Voor deze overweging heeft de rechtbank, volgens de minister, ten onrechte redengevend geacht dat niet valt in te zien waarom de verklaringen van de vreemdeling omtrent de ontmoeting met de mannen en de omslag van het gedrag van deze mannen, nadat de vreemdeling de samenwerking weigerde, niet aannemelijk zijn. Hiermee heeft de rechtbank, zo betoogt de minister, ten onrechte een eigen oordeel gegeven over de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Voorts heeft de rechtbank, volgens de minister, in dit kader ten onrechte niet bij haar beoordeling betrokken dat hij gemotiveerd heeft uiteengezet waarom van de vreemdeling kon worden verlangd meer informatie te geven over de mannen dan hij heeft gedaan, nu hij naar eigen zeggen meerdere keren met die mannen had afgesproken in een café, het gezellig was en hij eveneens heeft verklaard met hen bevriend te zijn geraakt. Voorts heeft de rechtbank bovenvermelde overweging, volgens de minister, ten onrechte mede doen steunen op de omstandigheid dat de minister, gelet op de strekking van de verklaringen van de vreemdeling in het nader gehoor, de aanduiding "de volgende dag" niet steeds heeft kunnen opvatten als de direct opvolgende dag en het, gelet op de tijdens het nader gehoor gerezen onduidelijkheden omtrent deze aanduiding, op de weg van de minister had gelegen de vreemdeling nader te bevragen omtrent de exacte betekenis van de aanduiding "de volgende dag".

Aldus heeft de rechtbank, zo betoogt de minister, niet onderkend dat het aan de vreemdeling is om zijn asielrelaas duidelijk naar voren te brengen en het niet aan de minister is om het met vragen nader aan het licht te brengen.

2.2.1. Bij de beoordeling van het asielrelaas door de minister gaat het meestal niet om de vraag of en in hoeverre de verklaringen over de feiten en omstandigheden die een vreemdeling aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd als vaststaand moeten worden aangenomen. Een vreemdeling is immers veelal niet in staat en van hem kan veelal ook redelijkerwijs niet worden gevergd zijn asielrelaas met afdoende bewijsmateriaal te staven. Om een vreemdeling, waar dat probleem zich voordoet, tegemoet te komen en toch een adequate beoordeling van de aanvraag in het licht van de toepasselijke wettelijke voorschriften te kunnen verrichten, geldt ingevolge artikel 3.35, derde lid, van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 - waarin artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) nader is uitgewerkt - dat de minister de verklaringen van de vreemdeling en de daarin gestelde feiten en omstandigheden geloofwaardig acht, indien die vreemdeling aan de in eerstgenoemde bepaling vermelde voorwaarden heeft voldaan. Aan die voorwaarden zal in de regel niet worden voldaan, indien zich een omstandigheid als vermeld in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000 voordoet. In dat geval zal volgens paragraaf C14/2.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 van de verklaringen positieve overtuigingskracht moeten uitgaan om de daarin gestelde feiten en omstandigheden alsnog geloofwaardig te achten.

2.2.2. De rechtbank heeft overwogen dat de minister artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 in redelijkheid aan de vreemdeling heeft kunnen tegenwerpen. Nu de vreemdeling geen hoger beroep heeft ingesteld, is dat oordeel in rechte komen vast te staan. Dit brengt met zich dat, wil het asielrelaas geloofwaardig worden geacht, daarvan positieve overtuigingskracht moet uitgaan.

2.2.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraak van 9 januari 2008 in zaak nr. 200706294/1, www.raadvanstate.nl), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de asielzoeker in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van de minister en kan die beoordeling slechts terughoudend worden getoetst. De maatstaf bij die te verrichten toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van het relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat de minister in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

2.2.4. In het besluit van 7 juni 2011 en het daarin ingelaste voornemen daartoe heeft de minister zich, voor zover thans van belang, op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van de vreemdeling positieve overtuigingskracht mist en derhalve ongeloofwaardig is. Aan dit standpunt heeft de minister ten grondslag gelegd dat de vreemdeling vaag heeft verklaard over de eerdergenoemde mannen. Daarbij heeft de minister van belang geacht dat de vreemdeling niet kan vertellen wat de namen waren van deze mannen en evenmin kan aangeven tot welke organisatie of

groepering ze behoorden. De stelling van de vreemdeling dat het vanwege het illegale karakter van de door de mannen uitgeoefende activiteiten niet vreemd is dat hij weinig over hen kan vertellen, heeft de minister niet gevolgd. Daarbij heeft de minister betrokken dat de vreemdeling meer had moeten kunnen verklaren over de mannen dan hij heeft gedaan, nu hij, naar eigen zeggen, meerdere keren met die mannen heeft afgesproken in een café, het gezellig was en hij eveneens heeft verklaard met hen bevriend te zijn geraakt. Voorts heeft de minister voormeld standpunt mede doen steunen op de omstandigheid dat de vreemdeling volgens zijn verklaringen in eerste instantie "mocht vragen wat hij wilde" als hij met de mannen zou samenwerken, terwijl dezelfde mannen binnen een tijdsbestek van een week zouden zijn overgegaan tot bedreigingen en zelfs een beschieting om de vreemdeling over te halen met hen samen te werken. Deze voorstelling van zaken, waarbij een overgang van het ene naar het andere uiterste wordt geschetst, acht de minister niet geloofwaardig. Verder heeft de minister aan bovenvermeld standpunt inzake de geloofwaardigheid van het asielrelaas ten grondslag gelegd dat de vreemdeling vage verklaringen heeft afgelegd over de data waarop de door hem gestelde gebeurtenissen zich zouden hebben afgespeeld; de in de zienswijze door de vreemdeling ingenomen stelling, dat hij zo exact mogelijk de gebeurtenissen in een tijdslijn heeft aangegeven, heeft de minister derhalve niet gevolgd. Daarbij heeft de minister betrokken dat de vreemdeling heeft verklaard dat hij de mannen rond 14 juli 2005 voor het eerst heeft ontmoet en dat de gebeurtenissen na die ontmoeting steeds "de volgende dag" plaatsvonden. Dat de vreemdeling bij geen van de gestelde gebeurtenissen een exacte datum heeft kunnen vermelden, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, te meer nu een en ander zich zou hebben afgespeeld direct voorafgaand aan zijn vertrek uit Irak, aldus de minister.

2.2.5. Door te overwegen dat niet valt in te zien waarom de verklaringen van de vreemdeling omtrent de ontmoeting met genoemde mannen en de omslag van het gedrag van deze mannen, niet aannemelijk zijn, is de rechtbank ten onrechte voorbijgegaan aan hetgeen de minister in dit verband aan zijn standpunt, hiervoor weergegeven onder 2.2.4, ten grondslag heeft gelegd, waaronder dat de vreemdeling meer had moeten kunnen verklaren over de mannen, nu hij, naar eigen zeggen, meerdere keren met bedoelde mannen heeft afgesproken in een café, het gezellig was en hij eveneens heeft verklaard met hen bevriend te zijn geraakt, en heeft de rechtbank zijn eigen oordeel over de geloofwaardigheid van bedoelde verklaringen in de plaats gesteld van dat van de minister en in zoverre de toetsing niet met de vereiste terughoudendheid verricht. Door voorts te overwegen dat de minister had moeten doorvragen over de exacte betekenis van de aanduiding "de volgende dag", heeft de rechtbank niet onderkend dat het, naar volgt uit artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, aan de vreemdeling is om zijn asielrelaas voldoende duidelijk naar voren te brengen en niet aan de minister om het met vragen nader aan het licht te brengen. De grieven slagen.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, overweegt de Afdeling als volgt.

2.4. Over de beroepsgrond van de vreemdeling tegen het standpunt van de minister over de geloofwaardigheid van het asielrelaas, wordt overwogen dat de minister in het besluit van 7 juni 2011 op de hiervoor onder 2.2.4. beschreven wijze gemotiveerd is ingegaan op hetgeen de vreemdeling in de zienswijze heeft aangevoerd ter bestrijding van het standpunt van de minister over de geloofwaardigheid van het relaas. Voorts bestaat er, gelet op het onder 2.2.3. uiteengezette toetsingskader en in het licht van hetgeen onder 2.2.5. is overwogen, geen grond voor het oordeel dat de minister zich, gelet op de motivering van het besluit, niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van de vreemdeling geen positieve overtuigingskracht heeft en derhalve ongeloofwaardig is.

De beroepsgrond faalt.

2.5. De vreemdeling heeft voorts aangevoerd aanspraak op bescherming te kunnen ontlenen aan artikel 15, aanhef en onder c, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn). In dat kader heeft hij betoogd dat hij op 10 oktober 2006, het moment van het verstrijken van de implementatietermijn van de richtlijn, in aanmerking kwam voor subsidiaire bescherming, aangezien op dat moment in sprake was van een uitzonderlijke situatie, als bedoeld in die bepaling. Aangezien sindsdien de veiligheidssituatie in Irak niet structureel is verbeterd, wordt niet voldaan aan de vereisten van artikel 16 en 19 van de richtlijn voor beëindiging van de subsidiaire bescherming, aldus de vreemdeling.

2.5.1. De Afdeling heeft over de veiligheidssituatie in in de uitspraak van 25 mei 2009 in zaak nr. 200702174/2/V2, www.raadvanstate.nl, geoordeeld dat de minister zich deugdelijk gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat zich aldaar ten tijde van de totstandkoming van de in die zaak aan de orde zijnde besluiten van 20 december 2006 niet de vorenbedoelde uitzonderlijke situatie voordeed. Aangezien de vreemdeling met de door hem overgelegde stukken niet aannemelijk heeft gemaakt dat de situatie in op de door hem aangehouden peildatum, 10 oktober 2006, wezenlijk afweek van de veiligheidssituatie in de periode die aan de orde was in de uitspraak van 25 mei 2009, faalt de beroepsgrond reeds hierom en kan het betoog van de vreemdeling over artikel 16 en 19 van de richtlijn verder onbesproken blijven.

2.6. Verder heeft de vreemdeling een beroep gedaan op artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Hij heeft in dat verband aangevoerd dat de minister onvoldoende rekening heeft gehouden met de belangen van zijn dochter.

2.6.1. Uit de uitspraak van 7 februari 2012 in zaak nr. 201103064/1/V2, www.raadvanstate.nl, volgt, voor zover thans van belang, dat artikel 24 van het Handvest, dat gebaseerd is op artikel 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind, beoordelingsruimte bevat voor de nationale instanties en dat de rechter bijgevolg alleen kan toetsen of deze beoordelingsruimte in het bij hem aan de orde gestelde geval door de minister is overschreden.

Nu het besluit van 7 juni 2011 er geen blijk van geeft dat de minister zich onvoldoende rekenschap heeft gegeven van de belangen van de dochter van de vreemdeling, faalt de beroepsgrond.

2.7. Voor zover de vreemdeling heeft beoogd een beroep te doen op artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), wordt overwogen dat, zoals de Afdeling ten aanzien van de verlening van een asielvergunning eerder heeft overwogen (uitspraak van 10 december 2002 in zaak nr. 200205827/1, JV 2003/46 en NAV 2003/62), de scheiding tussen asiel en regulier die uit de systematiek van de Vw 2000 volgt ertoe leidt dat de beoordeling van de toepasselijkheid van artikel 8 van het EVRM, behoudens in het kader van een vergunning, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e en f, van de Vw 2000, dient plaats te vinden in de procedure omtrent de verlening van een verblijfsvergunning regulier. Zoals de Afdeling eveneens eerder heeft overwogen (uitspraak van 26 mei 2005 in zaak nrs. 200501749/1 en 200501767/1, JV 2005/287), bestaat er geen grond om te oordelen dat bedoelde scheiding niet geldt ingeval een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd wordt afgewezen.

Nu deze procedure betrekking heeft op de afwijzing van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, kan, in het licht van voormelde jurisprudentie, het beroep van de vreemdeling op artikel 8 van het EVRM niet aan de orde komen. De beroepsgrond faalt.

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 14 oktober 2011 in zaak nr. 11/19919;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. J.J. van Eck, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

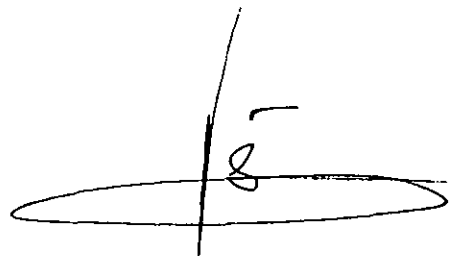
w.g. Van Loo
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 4 mei 2012

418.

Verzonden: 4 mei 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser